

Català a Europa, català a Espanya

A les institucions de la Comunitat Europea, en teoria, totes les llengües són iguals, perquè tots els estats són iguals. Vol dir que són iguals en drets totes les llengües que són oficials d'un estat: les que tenen un estat darrere, i només aquestes. Per tant, formalment, hi ha deu llengües oficials de la Comunitat: dotze estats, menys dos —Bèlgica i Luxemburg— que comparteixen llengua oficial amb els veïns. Deu llengües en teoria, incloent-hi el gaèlic que, tot i que no el parla gairebé ningú, és oficialment una llengua d'estat. Aquesta és la teoria: sense estat que la suporti, una llengua nacional europea no pot aspirar a ser reconeguda com a llengua d'Europa.

Per això és tan important el petit pas que ha fet la llengua catalana. És cert que es tracta només d'una votació de la Comissió de Cultura i Educació del Parlament, i que fins a la ratificació i confirmació per la Comissió de les Comunitats, falta encara molt de camí: seran els representats dels estats, no els parlamentaris, qui tindran la decisió final: i els estats tenen ben poca simpatia per les llengües que no són d'estat. És cert també que el que ha aprovat la Comissió parla-

mentària a Estrasburg no és el reconeixement del català com a llengua d'ús normal al Parlament Europeu, i menys encara com a oficial de la Comunitat. Es tracta només de la traducció al català dels tractats europeus, de la redacció suplementària en català dels informes i directrius que afecten o vagen referits a Catalunya, i d'un vague compromís de subvencions i ajudes. És poc, en realitat, si es compara amb les llengües d'estat. Però és molt, si es compara amb les altres llengües pobres i desamparades: les vint-i-vuit «llengües minoritàries» dels territoris de la Comunitat no disposen ni d'aquesta petita satisfacció.

Ara bé, si el català ha obtingut aquest petit èxit, encara provisional i precari, ha estat únicament per la demostració repetida de la seua importància demogràfica i cultural, per l'activisme insistent de grups com la Crida, per l'actitud unànime del Parlament de Catalunya, per la insistència del govern de la Generalitat, i finalment, per l'hàbil gestió del diputat socialista Rubert de Ventós a la Comissió de Cultura d'Estrasburg. El govern espanyol, que se suposa que a Europa ens representa a «tots», no se sap

que haja mogut ni un dit en el tema. Ni se sap encara com actuarà quan el tema arribe a la decisió de la Comissió. Sobretot, no se sap com actuarà *per darrere*: ¿pressionarà els altres estats membres perquè voten a favor, o en contra, d'aquesta semioficialitat europea del català? Hi ha moltes raons per desconfiar, i la principal és l'actitud de l'estat respecte a l'ús i promoció del català *dins* d'Espanya. *Dins* d'Espanya, i fora de les respectives Comunitats Autònomes, la llengua catalana no té cap dret, no té existència. No es pot parlar català ni al Senat, que vol ser

la «Cambra de les Autonomies» (una proposta sobre el tema, no ha estat ni presa en consideració). I ni l'estat publica en català, com s'ha aprovat a Estrasburg, els documents o decisions que afecten els territoris de llengua catalana, ni vol acceptar cap obligació financera en l'ajuda a la normalització interior i a la difusió interior del català... cosa que també s'ha aprovat a Estrasburg.

Seria interessant veure arribar el dia que el català fóra reconegut formalment com una llengua europea, quan encara no ha estat reconegut realment com una llengua *espanyola*. Es podrien traure, si arribava el cas, conclusions ben lògiques i difícils de refutar.

UPV i el 3%

A la Unitat del Poble Valencià els partits valencians (¿valencians?) li han jugat una mala passada. De fet, ni el PSOE que presentava la proposta de reforma de l'Estatut (no per cap interès real, sinó per complir formalment un compromís), ni cap dels altres partits, salvant EU, no volen donar facilitats a la presència institucional del nacionalisme. Tota la resta d'arguments són simples excuses, i així ho han degut comprendre els dos diputats del CDS que han votat a favor del 3%, cosa que cal dir en honor seu, i sobretot de Pere Gozalbo.

També cal dir que, si les enquestes que maneja la Generalitat (que donen *encara* un 3% d'intenció de vot a la UPV) són fiables, vol dir que UPV haurà de fer un esforç suplementari per ampliar la seua base electoral. El valencianisme progressista té un potencial molt més alt que aquest 3%: el problema és arribar a aprofitar-lo. □

